

TANEC BOHŮ

AL
press

edice
KLOKAN

NORA
ROBERTS

TANEC
BOHŮ

edice

Copyright © 2006 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášová, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DANCE OF THE GODS
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2017
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-446-3 (pdf)

VĚNOVÁNO LOGANOVÍ.
TY JSI BUDOUCNOST.

VŠE, CO DOKÁŽEME, JSME SE NAUČILI PRAXÍ.

ARISTOTELES

JE NÁS JEN NĚKOLIK,
NĚKOLIK ŠŤASTNÝCH, SPOJENÝCH BRATRSTVÍM.

SHAKESPEARE

PROLOG

S lunce se klonilo k západu ve zbytcích ohnivého závoje a děti se sesedly do hloučku, aby vyslechly další část vyprávění. Pro starého kouzelníka byly jejich dychtivé tváře a rozzářené oči světlem ve sešeřelé místnosti. Měl pokračovat v příběhu, s nímž začal za jednoho deštivého odpoledne.

Jenpraskotohněprolamovalticho, zatímcokouzelníkupiljel víno a snažil se najít ta správná slova.

„Začátek už znáte. Víte, kdo byl kouzelník Hoyt i čarodějka ze světa jiné doby. Znáte vampýra, který jím nechtěl být, slyšeli jste, jak k nim přes Dance of the Gods přišla učená dívka a ten, co mění podobu, z bájně země Geall. Dozvěděli jste se, že přišli o bratra a přítele, a že se k nim nakonec připojila bojovnice.“

„Sešli se v Irsku,“ ozvalo se jedno velkooké děcko, „aby bojovali a zachránili svět.“

„To je pravda, tak se to stalo. Tahle šestice, kruh odvážných, byla pověřena bohy prostřednictvím Morrigan, aby se postavila armádě vampýrů vedených nenasytnou královnou Lilith.“

„V jedné bitvě už vampýry porazili,“ připomněl jakýsi chlapeček a starý muž tušil, že si klučík sám sebe představil, jak s mečem a kulem v rukou statečně zahání zlo.

„I to je pravda. Tu noc, kdy měli kouzelník s čarodějkou svatbu, protože i v tak těžkých časech našli lásku, mu-

selo těchto šest statečných odrazit první útok démonů. Měli štěstí, dokázali to, ale byla to jen první z bitev prvního ze tří měsíců, které dostali na boj o záchranu světů.“

„A kolik světů vlastně je?“

„To se nedá spočítat,“ odpověděl stařec. „Jako se nedají spočítat hvězdy na obloze. Ale všechny tyto světy byly ohroženy, protože kdyby náš kruh věrných neuspěl, svět by se změnil, jako se člověk může změnit v démona.“

„A jak to tedy bylo dál?“

Starý muž se usmál a mihotavé světlo ohně mu zdůraznilo vrásky na tváři. „Však vám to povím... Jak už to tak bývá, pobitv nastal nový den. Jemné, mlhavé svítání, připomínající ticho po bouři. Noční déšť smyl stopy krve, lidské i vampýří, jen země zůstala spálená tam, kde ji zasáhly ohnivé meče. A přesto ptáci opět zpívali a v potoce bublala voda, stromy a květiny se po dešti leskly v ranním světle. A právě protohle,“ dodal kouzelník s důrazem, „proto tyto prosté věci oni bojovali. Protože člověk potřebuje útěk prostého světa stejně jako jeho slávu.“

Napil se vína a odsunul sklenici stranou. „A oni se sešli, aby tohle vše ochránili. Shromáždili se, aby mohli společně vyrazit na dlouhou cestu.“

1

CLARE, PRVNÍ ZÁŘIJOVÝ DEN

Larkin se námahou pohyboval po domě, který byl náhle tichý jako hrob. Jen vůně květin, co zdobily sál, kde proběhl svatební obřad, stále visela ve vzduchu.

Krev setřeli, zbraně očistili. Hoytovi a Glenně připili lahodným vínem a snědli společně svatební dort. Za jejich úsměvy však zůstala utajena hrůza z prožité večerní bitvy.

Dnešek patřil odpočinku a dalšímu plánování. Larkin se snažil potlačit netrpělivost a dotkl se zraněné nohy, která ho po zásahu šípem bolela, takže by stejně nemohl naplno trénovat. Alespoň že včera dokázali démony zahnat a několik dokonce zničit, v tom bylo jisté uspokojení.

Došel do kuchyně, otevřel lednici a vzal si láhev coly. Tenhle nápoj mu rychle zachutnal natolik, že už mu dával přednost před ranním čajem.

Obracel láhev v ruce a obdivoval její tvar, průzračnost a pevnost, ale věděl, že obsah láhve bude po návratu do Geallu skutečně postrádat.

Znovu si musel přiznat, že své sestřenci Moiře vůbec nevěřil, když mluvila o bozích, démonech a válce světů. Ten den, ten neskutečně smutný den pohřbu její matky, sní odešel jen proto, aby ji chránil. Vždyť nešlo pouze o jeho příbuznou, ale taky o přítelkyni a budoucí královnu země Geall.

Ale vše, co mu tehdy u hrobu své matky řekla, se splnilo. Odešli spolu na posvátné místo zvané Tanec bohů, stanuli uprostřed kamenného kruhu a všechno se rázem změnilo.

Nejen to místo a čas, ale naprosto vše.

Larkin otevřel láhev a pořádně si lokl. Jednu chvíli stáli v Geallu v záři odpoledního slunce, pak přišel vítr, mocné světlo a hukot, a náhle se ocitli uprostřed noci v Irsku, zemi, kterou měl do té doby za pohádkovou fantazii.

Napohádky a monstrikdy nevěřil, a navzdory daru proměňování, jímž byl obdařen, se díval skrz prsty i na kouzelnictví.

Teď věděl s jistotou, že kouzlo existuje, stejně jako Irsko a příšery. Démoni, co je napadli, měli rudé oči, ostré tesáky a lidská těla. A přesto to lidé nebyli.

Vampýři.

Schovávali se a živilo se lidmi. Ale až teď se shromáždili pod vedením své královny a chtěli zničit naprosto vše.

A on byl také povolán bohy, aby se pokusil zachránit lidský svět, všemi prostředky a za každou cenu.

Bezděky si promnul hojící se ránu na stehně a uvědomil si, že s prázdným žaludkem těžko někoho zachrání.

Uřízl si tedy kus ze zbylého svatebního dortu, zapil ho colou a olízl si polevu z prstů. Zatím se všemožně vyhýbal snahám čarodějky Glenny zapojit ho do přípravy jídla. Jedl sice moc rád, to ano, ale vařit a péct, to zas přece ne!

Larkin byl vysoký, štíhlý mladý muž s hřívou vlnitých zlatavých vlasů. Oči měly téměř stejnou barvu jako vlasy a byly podlouhlé jako oči jeho sestřenky a podobně bystré. K jeho dalším výrazným rysům patřila široká, pohotová ústa, úsměv, šikovné ruce a přátelská nátura.

Lidé, co ho blíž znali, v něm viděli štědrého společníka a loajálního přítele jak v hostinci, tak v boji. Navíc byl obdařený silou, souměrnými rysy a schopností proměnit se v jakéhokoli živého tvora.

Znovu se zakousl do dortu, ale naprosté ticho v domě už mu začínalo vadit. Zatoužil po nějaké činnosti, ruchu a pohybu. Protože spát už nemohl, rozhodl se vzít Cianova hřebce na ranní projížďku. Cian to – jako vam-pýr – za dne udělat nemohl.

Ve vzduchu se stále vznášel ranní chlad, proto si Larkin oblékl svetr a džíny, co proněj Glenna koupila ve městečku, a nazul si své staré boty. Na krku měl stříbrný křížek, jaký pro všechny kouzlem stvořili Hoyt s Glennou.

Z kamenného domu vyšel zadními dveřmi.

Všiml si, jak je zem kolem domu ožehlá a udusaná. Uviděl i stopy svých vlastních kopyt, které tam zanechal, když se v podobě koně přihnul do vřavy.

A pak spatřil ženu, která na něm předešlý večer jela a oháněla se přitom plamenným mečem.

Pohybovala se ladně a pomalu, aniž rozčeřila mlhu, azdálo by se, že tančí, kdyby její přesné, odměřené pohyby nebyly jen další přípravou k boji.

Její dlouhé štíhlé údy hladce proplouvaly vzduchem a zachvěly se, jen když se na nekonečný okamžik zastavila ve složité póze. Měla na sobě těsný bílý úbor, jaký by si ženy v jeho světě neodvážily vzít jinam než do ložnice.

Právě zvedla nohu vysoko za sebe, pokrčila koleno, natáhla se dozadu a chytila se za bosé chodidlo. Košile se jí přitom svezla za stehna a odhalila další holou část těla.

Jenom velmi starý nebo nemocný muž by se nepotěšil takovým pohledem, pomyslel si Larkin.

Měla krátké havraní vlasy a oči modřejší než jezero Fonn. V jeho světě by možná nepatřila mezi krasavice, neboť postráдалa plné, jemné křivky, ale Larkinovi připadala její tvář se zašpičatělým obočím a silná štíhlá postava mimořádná.

Pak nohu spustila, švihlasní stranou a udělala široký dřep, při němž držela paže rovnoběžně se zemí.

„To vždycky po ránu jíš tolik cukru?“

Její hlas Larkina zarazil. Téměř se nehýbal a věřil, že si ho nevyšimla. Měl být chytřejší. Ukousl si tedy další kousek koláče, na nějž na chvíli docela zapomněl. „Je to dobré.“

„Tověřím.“ Blair spustila paže a narovnalase. „Dneska jsi nějak brzy na nohou, co?“

„Nemohl jsem spát.“

„Chápu. Ale byl to zatraceně slušný boj.“

„Slušný?“ Rozhlédl se po spálené trávě a vzpomněl si na křik, krev a smrt. „Nebylo to teda nic jako hospodská bitka.“

„Přesto dost zábavné.“ Zadívala se na stejné místo jako on, jenže v očích měla zvláštní lesk. „Pár vampýrů jsme dostali a líp strávený večer si ani neumím představit.“

„To já teda jo.“

„Ale bylo to vzrušo,“ dodala a zahýbala rameny, aby se zbavila zbytku napětí. „Zvlášť když jsme se vrátili zpět na svatební hostinu jako vítězové. Když uvážíš druhou možnost...“

„No právě.“

„Doufám, že si Hoyt s Glennou najdou aspoň trochu času na líbánky, protože takhle to měli dost podivné.“

Pomalou, vláčnou chůzí došla ke stolu, kde během tréninku odkládali zbraně, chopila se lahve s vodou a zhluboka se napila.

„Ty máš královské znamení?“

„Cože?“

Přistoupil k ní a špičkou prstu se dotkl její lopatky. Měla tam obrázek stejného kříže, jako nosil na krku, ovšem výrazně rudý.

„To je jen tetování.“

„V Geallu smějí mít znak na těle pouze panovníci. Když se někdo stane novým králem nebo královnou – poté, co vytáhne meč z kamene –, objeví se jeho znamení. Tady.“ Poklepal se na pravý biceps. „Není to kříž, ale keltský uzel claddaugh, a prý ho tam nakreslí boží prst.“

„Cool. Myslím úžasné,“ opravila se, když se zatvářil nechápavě.

„Ale já osobně jsem to nikdy neviděl.“

Natočila hlavu ke straně. „A vidět znamená uvěřit, co?“

Larkin pokrčil rameny. „Moje teta, Moirina matka, se stalakrálovnou ještě před mým narozením, takže jsem neviděl, jak k tomu znamení přišla.“

„Tuhle část legendy neznám.“ Protože jí držel dort pod nosem, přece jen si nabrala trochu polevy na prst a slízla ji. „Nakonec se ale člověk všechno nějak doví, že?“

„A jak tys přišla ke svému znamení?“

Legrační kluk, pomyslela si Blair. Zvědavý, pěkný, ty krásné oči. Prostě trochu nebezpečný. Všechny tyhle vlastnosti znamenaly možné komplikace, které neuměla zvládat – jak už se jednou nehezky poučila. „Zaplatila jsem si za něj. Dnes nosí tetování hodně lidí. Jde vlastně o takovou osobní výpověď. I Glenna ho má.“ Znovu se napila a potom sedotklamísta nadolní část zad. „Tady. Pentagram. Viděla jsem ho, když jsme jí pomáhaly do svatebních šatů.“

„Takže to je věc pro ženy?“

„Nejenom. Proč, chtěl bys taky jedno?“

„Asi ne.“ Bezděčně si promnul stranu stehna.

Blair si vzpomněla, že mu odtamtud předešlý večer sama vytáhla šíp a že přitom téměř nevydal hlásku. K těm hezkým očím a zvědavosti dostal do vínku i statečnost. V boji se uměl ohánět, a když bylo po všem, nefňukal. „Bolí tě to?“

„Ještě je to trochu ztuhlé. Glenna je ale dobrá léčitelka. Co tvoje rána?“

Blair se skrčila a zvedla nohu, až se patou téměř dotkla zadku, a zahýbala s ní. „Už je to dobré. Hojím se rychle. Máme to v genech. Sice ne tak rychle jako vampýři,“ dodala, „ale my lovci upírů jsme na tom líp než běžní lidé.“

Zvedla ze stolu bundu a oblékla si ji. „Jdu na kafe.“

„Mně nechutná. Mám radši colu.“ Zase se na ni přívětivě usmál. „Snídani si taky budeš dělat?“

„Za chvíli. Ještě musím stihnout pár jiných věcí.“

„Možná bys pak mohla udělat snídani pro dva...“

„Možná.“ Chytrý kluk, to se musí nechat, pomyslela si Blair. „A co máš rozjetýho ty?“

Chvilku trvalo, než pochopil, ale protože každý den chvilku sledoval televizi, učil se novým výrazům poměrně rychle. „Chtěl jsem jen projet koně a pak ho ošetřit.“

„Dneska je sice světla dost, ale neměl bys jezdit do lesa neozbrojený.“

„Vyrazím na pole. Glenna se taky ptala, jestli nejezdím sám po lese, a nechci jí přidělovat starosti. Nebo sis koně chtěla vzít ty?“

„Včera jsem si zajezdila dost. Díky tobě,“ usmála se Blair a šfouchla ho do hrudi. „Že se ale umíš vzpínat, co?“

„Stebousemitoskákalo, jsilehkáadržišsepevně.“ Znovu se rozhlédl po okolí. „Máš pravdu, byl to dobrý boj.“

„Jenže ten další už tak snadný nebude.“

Larkin povytáhl obočí. „Tenhle byl jako snadný?“

„Ve srovnání s tím, co přijde, jistě.“

„Takto ať nám bohové pomáhají. A kdybys dělalavejcena slanině, bral bych to. Měli bychom si užít jídla, dokud ještě máme žaludky.“

Jak veselé pomyšlení, napadlo Blair cestou do domu. Nejzajímavější na tom bylo, že to myslel naprosto vážně. Ještě snad nepotkala nikoho, kdo by tak žertoval o životě a smrti. Nerezignoval, naopak, sebevědomě se rozhodl žít si posvém až do poslední chvíle.

Musela ho za to obdivovat.

Ji samotnou vychovali s vědomím, že příšery pod postelí jsou skutečné a pouze čekají na chvíli, kdy nebudete ve střehu, aby vás zardousili. A že je třeba tu chvíli odkládat, jak nejdéle je možné, bránit se, bojovat, dostat jich co nejvíce. Ale přesto s vědomím, že navzdory odhodlání, tréninku i chytrosti jednou nebudete dost rychlí a bdělí.

A pak vás démon porazí.

Přesto až dosud zůstávaly síly poměrně vyrovnané, mezi démony a lovci šlo o to, kdo z koho, přemítala Blair při přípravě kávy. Teď šlo náhle o mnohem víc než jen povinnost a tradici, která se v její rodině předávala snad tisíc let.

Tentokrát měli bojovat za osud lidstva.

Náhle se ocitla tady s malou skupinou bojovníků, z nichž dva – kouzelník a vampýr –, jak se ukázalo, byli dokonce její předci, a měla s nimi svést největší ze všech bitev.

Už jen dva měsíce, dumala, do Halloweenu, do svátku Samhain, potom přijde konečné zúčtování, které předpověděla bohyně Morgan. Musejí být tedy připraveni, usoudila v duchu a nalila si první šálek.

Kávu si zanesla nahoru do svého pokoje.

Na rozdíl od jejího bytu v Chicagu, kde poslední rok bydlela, tady měla naprosto vše. Širokou postel s čelem zdobeným vyřezávanými draky, na níž se mohla cítit jako princezna, kdyby měla romantičtější povahu. Velké zrcadlo v mahagonovém rámu, i navzdory tomu, že dům vlastnil vampýr. Šatní skříň, kam by se vešlo třikrát víc věcí, než si přivezla, a kam tedy radši ukládala záložní zbraně, protože na úschovu oblečení stačila komoda.

Stěny pokoje měly tmavomodrou výmalbu a zdobily je obrazy krajinek za svítání nebo soumraku. Pokoj proto působil, jako by se neustále topil v šeru. Blair to nevadilo, vždyť celý život vlastně žila ve stínech.

Teď roztáhl závěsy, vpustil dovnitř ranní světlo a usadila se na nádherném starožitném stole, aby na laptopu zkontrolovala poštu.

Nedokázala tak docela potlačit naději, že přijde odpověď na její poslední dopis otci.

Nic, žádný vzkaz. Blair se zamyšleně opřela v židli. Jen díky bratrovi věděla, že otec cestuje a je právě někde v Jižní Americe. Už půl roku se jí však neozval.

Podle jeho názoru si vůči ní nejspíš dávno splnil povinnost. A možná měl pravdu. Zasněvil ji do jejich řemesla,

učil ji a trénoval, třebaže v jeho očích nikdy nebyla dost dobrá.

Nenarodila se totiž jako syn. Otec se ani nesnažil maskovat zklamání, když zjistil, že to je dcera a ne syn, kdo zdědil jeho dar.

Sean Murphy prostě nebyl stavěný na tlumené rány, to nebyl jeho styl. A svou dceru považoval za vyřízenou věc, nad níž si mohl umýt ruce – ve chvíli, kdy dosáhla osmnácti let.

Blair se teď cítila trapně, že mu posílá další e-mail, když ještě nereagoval na první. Tenodeslalapředodjezdemdo Irska, aby otce krátce informovala, že se k něčemu schyluje a potřebovala by jeho radu.

Tím je to vyřízené, řekla si v duchu, dál už to zkoušet nebudu, třebaže to, co se chystá, je katastrofa obřích rozměrů.

Otec si žil svůj život, bojoval svůj boj a nikdy ani nic jiného nepředstíral. Blair považovala za svou slabost, že stále doufá v jeho uznání, přestože sedávno vzdala naději na jeho lásku.

Vypnula počítač, vzala si triko, obula se a rozhodla se zajít do tělocvičny – trochu posilovat a dostat ze sebe frustraci.

Dům, v němž přebývali, byl údajně ten, kde se ve dvacátém století Hoyt s Cianem narodili. Již dávno ho samozřejmě modernizovali a přestavěli, přesto se dalo poznat, že rodina Mac Cionaoithových patřila k těm zámožným.

Cian k tomu měl téměř tisíc let na to, aby shromáždil spoustu dalšího majetku a získal rodný dům zpět, i když v něm, jak se doslechla, nebydlel.

Blair se obvykle s vampýry nebavila, jen je zabíjela, ale u Ciana musela udělat výjimku. Znějakých pronizatím nepochopitelných důvodů totiž bojoval na jejich straně a dokonce jejich výpravu z velké části financoval.

Vzpomněla si, s jakou zuřivostí předešlou noc pobíjel jiné demony, a bylo jí jasné, že jeho pomoc může být pro jejich případné vítězství zásadní.

Sešla po kamenných schodech do velkého sálu, kde se kdysi pořádaly plesy a kde si nyní zřídili tělocvičnu.

Zarazilase, když tam uviděla Larkinovu sestřenicí Moiru, jak posiluje s tříkilovými činkami.

Hnědé vlasy měla spletené do silného copu sahajícího až do pasu. Na čele a na zádech pod bílým tričkem se perlil pot. Mlhavě šedé oči upírala před sebe, jak se soustředila na cvičení.

Byla sotva sto šedesát centimetrů vysoká a Blair odhadovala, že Moira váží sotva necopřes padesát kilogramů. Přesto se ničeho nezalekla, což v Blairiných očích hodně znamenalo. Co u ní zprvu považovala za chování šedé myšky, byla spíše ostražitost. Ta dívka vše pečlivě sledovala a učila se.

„Myslela jsem, že ještě spíš.“

Moira odložila činky a předloktím si utřela orosené čelo. „Už chvíli ne. Chtělaš to tady pro sebe?“

„Však je místa dost,“ prohodila Blair a zašla si pro pětikilové činky. „Dnes ráno tě to netáhne do knihovny?“

„Hm,“ Moira si protáhla paže, jak ji Blair naučila. Možná jen neměla tak štíhlé a svalnaté jako Blair, ale ochablé už zdaleka také ne. „Rozhodla jsem se sem vždycky ráno zajít ještě před knihovnou, když je zde ještě prázdné.“

„Výborně.“ Blair se zájmem pozorovala, jak Moira posiluje trojhlavé svaly. „A proč to držíš v tajnosti?“

„V tajnosti? Ale ne.“ Moira si vzala láhev s vodou, odšroubovala a po chvíli zase zašroubovala víčko. „Jsem váš nejslabší článek. Víím to, přesto mi to ty nebo Cian pravidelně připomínáte.“

Blair její vysvětlení zamrzelo. „Promiň. Dobře víím, jaké je, když tě někdo shazuje, i když děláš, co můžeš.“

„No, dokázala bych asi víc. A o lítost rozhodně nestojím,“ dodala Moira rychle. „Proto jsem začala chodit sem a posilovat, jak jsi mi ukázala. Nechci být ta nejslabší, o kterou by se ostatní museli strachovat.“

„Ještě nemáš dost svalů. Ale jsi zatraceně rychlá. Hotový čarostřelec. Kdybys tak dobře nestřílela z luku, dopadli bychom včera mnohem hůř.“

„Musím pracovat na svých slabých i silných stránkách – tak jsi to řekla. Nejdřív mě to našťvalo, ale už jsem pochopila, že je v tom hluboká pravda. Jsi dobrá cvičitelka. King se ke mně... choval laskavěji. Ale nejspíš proto, že byl muž, a hrozně velký k tomu, a měl mě rád,“ dodala se smutným výrazem. „Možná i proto, že jsem z vás nejmenší.“

Kinga, Cianovapřítele, kterého zajala a později přeměnila Lilith, nestihla Blair poznat. Věděla jen, že ho Lilith v podobě vampýra poslala zpět do domu pro jistou smrt.

„Ode mě moc laskavosti nečekej,“ řekla Moiré.

Po tréninku s činkami a krátké sprše dostala Blair slušnou chuť k jídlu. Rozhodla se tedy vyrobit své oblíbené francouzské tousty.

Nechala v pánvi smažit pár kousků irské slaniny, to kvůli dávkce proteinů, pustila na MP3 kapelu Green Day a začala v misce šlehat těstíčko.

Brzy se v kuchyni objevil Larkin a překvapeně zíral na přehrávač. „Copak to je?“

„No...“ „Jak to jen vysvětlit? „Způsob, jak si prozpěvovat při práci.“

„Nemyslím ten přístroj. Je jich všude kolem tolik, že si je ani nestíhám zapamatovat, myslel jsem ty zvuky.“

„Populární hudba. Rock, trochu tvrdší.“

Už se zase usmívala shlavou na stranu poslouchal. „Rock. Líbí se mi to.“

„Komu ne? Vejce dneska nedělám, budou francouzské tousty.“

„Tousty? To jako myslíš jenom bílý chleba?“ Zklamání mu z tváře vymazalo všechno potěšení z nové hudby.

„Nejenom. A budeš jíst, co uvařím, nebo si to můžeš udělat sám.“

„Je od tebe samozřejmě laskavé, že vaříš.“

Jeho posmutnělý tón přiměl Blair k úsměvu. „Uklidni se a zkus mi věřit. Všimla jsem si, co jíš, a tohle si určitě zamiluješ jako rockovou muziku, kovboji. Zvlášť s pořádnou dávkou másla a sirupu. Za chvilku jsem hotová. Mohl bys zatím obrátit slaninu?“

„Nejdřív se umyju. Vyvážel jsem ze stáje hnůj a těžko se tu můžu něčeho dotýkat.“

Blair povytáhla obočí, když zmizel z kuchyně, protože ho už po několikáté viděla vyhnout se takhle šikovně jakékoli službě u sporáku.

Rezignovaně obrátila slaninu sama a rozehřála si druhou pánev. Když se chystala osmažit první toust, zaslechla hlasy. Přidalarychle trochu těstíčka, protože pochopila, že čerství novomanželé vstávají.

Ležérní styl, napadlo ji pak, když viděla Glenu vcházet do kuchyně. Jemně zelený, volný pulover, džíny a rusé vlasy rozpuštěné. Městská verze pohodlného oblečení na venkov. Když se k tomu přičítal spokojený ruměnec ženy, co zase bou očitvidně měla ranní potěšení, bylo se nač dívat.

Glenna rozhodně nepřipomínala tygřici, která se s bojovným pokřikem advoubřitou sekyrou vrhánat lupu vampýrů, i když přesně to předešlý večer dělala.

„Hmm, francouzské tousty. Tys mi snad musela číst myšlenky!“ Glenna přešla ke kávovaru a cestou se dotkla Blairiny paže. „Chceš pomoci?“

„Ne, už to mám. Ty se o kuchyň staráš nejvíc, a mně jdou snídaně určitě líp než obědy. Neslyšela jsem i Hoyta?“

„Ano, jde za mnou. Baví se s Larkinem o koni. Asi ho zaskočilo, že se k němu zase nedostal jako první. To kafe je dobré. Jak ses vyspala?“

„Jako když mě do vody hodí. Ale jen pár hodin.“ Blair začala smažit tousty. „Pak ani nevím, na jednu jsem nemohla

spát. Byla jsem příliš neklidná. „Poočkuna Glennu pohlédla. „A nemohla jsem si vybit přebytečnou energii jako ty.“

„Přiznávám, že se dneska ráno cítím báječně uvolněná. Až nato,“ dodala Glenna a trhlasebou, když pohnula pravačkou, „že mám ruku ztuhlou, jako bych celou noc sekala dříví.“

„Ta sekera přece jen něco váží. A šlo ti to s ní skvěle.“

„No, nevím, nechci o tom mluvit, dokud se pořádně nenadlábnu.“ Otočila se ke skřínce a vytáhla talíře. „Víš, kolikrát jsem měla takovouhle kalorickou snídani?“

„Ne.“

„Ani jednou. Vůbec nikdy.“ Glenna se pousmála. „Pořád jsem se strachovala o linii, jako by na tom vůbec záleželo.“

„Vždyť tvrdě trénuješ,“ odpověděla Blair od sporáku. „Potřebuješ energii a kalorie. Jestli jsi přibrala na váze, garantuju ti, že to jsou jenom svaly.“

„Blair.“ Glenna se rychle ohlédla ke dveřím, jestli se neblíží Hoyt. „Ty máš v těchto věcech nejvíc zkušeností, tak jen mezi námi – jak jsme si podle tebe včera vedli?“

„Přežili jsme.“ Blair pokračovala ve vaření. „To je hlavní.“

„Ale...“

„Tak já ti to řeknu na rovinu.“ Blair se obrátila a opřela se o linku, zatímco se toustys smažily. „Nictakového jsem nikdy předtím neviděla.“

„Ale tohle, to lovení vampyrů, děláš už dlouho...“

„To ano, ale ještě nikdy jsem jich neviděla tolik na jednom místě a tak dobře organizovaných.“

Glenna si tiše povzdechla. „Tohle není dobrá zpráva.“

„Dobrá nedobrá, je to tak. Démoni nemají v povaze žít, pracovat a bojovat ve větších tlupách. Spojila jsem se tetou a říká to samé. Jsou to zabijáci, co někdy cestují nebo loví společně, ale v malých skupinkách, které řídí alfa jedinec, ať muž nebo žena, ale tohle nedělají.“

„Tady utvořili armádu,“ poznamenala Glenna.

„Ano. A včera jsme z ní zahlédli jen malou část. Nejhorší je, že jsou pro ni, pro Lilith, ochotni umírat. To je nebezpečné.“

„Fajn,“ povzdychlasi Glennaapřipravovalastůl.„Možná jsem se radši neměla ptát.“

„Hej, vzmuž se. Přežili jsme, no ne? Bylo to vítězství.“
Do kuchyně vešel Hoyt.

„Dobré ráno přeju,“ pozdravil Blair a ihned se zadíval na Glenu.

Blair si opět uvědomila, jak jsou se strýčkem přes tisíce koleno stejně vybarvení. Ona, prastrýček a jeho dvojčevampýr spolu sdíleli nejen část podoby a krve, ale teď i tohle poslání.

Osud byl někdy pěkně nevyzpytatelný.

„Vy dva ale dnes vážně záříte,“ prohodila, když Glenna nastavila tvář, aby ji Hoyt mohl políbit. „Asi si vezmu sluneční brýle.“

„Což je ochrana proti slunci i módní doplněk,“ opakoval Hoyt, co už slyšel od Glenny.

Blair to rozesmálo. „Posad'te se.“ Pak přinesla na stůl tác plný toustů. „Udělal jsem toho jak pro armádu, což vlastně jsme.“

„Vypadá to jako skutečná hostina, díky.“

„Musím se taky zapojit. Ne jako někteří, co se práci v kuchyni úspěšně vyhýbají,“ dodala, protože se právě objevil Larkin. „Jako na zavolanou.“

Zatvářil se nevinně i provinile zároveň. „Už to je? Zdržel jsem se, protože jsem skočil říct i Moiře, že je tu jídlo. A vypadá skvěle.“

„Tak koukej jíst,“ řekla Blair a naložila mu na talíř čtyři tousty, „protože po jídle myjete se sestřenkou nádobí.“

2

Možná šlo opravdu o nervozitu po bitvě, Blair se ale stále nedokázala uklidnit. Po krátkém léčebném sezení s Glennou bylo o většinu jejich zranění postaráno, a mohli začít opět trénovat. Věděli, že by cvičit měli, a trocha námahy by je mohla unavit a zbavit neklidu.

Ale napadlo ji něco jiného.

„Myslím, že bychom měli vyrazit ven.“

„Ven?“ Glenna se zadívala na rozpis služeb a úkolů a všimla si, že příště je na řadě s práním Hoyt – no, bůh mu pomáhej. „Něco důležitého snad chybí?“

„To nevím.“ Blair si také prohlédla rozvrh vyvěšený na lednici. „Vidím, že máš všechny práce hezky pod kontrolou, paní štábní.“

„Hm, toznídobře,“ mrklananiGlenna.,,Dostanuodznak?“

„Uvidíme. Měla jsem na mysli spíš výpravu k upířím doupatům.“

„Dokonalý nápad,“ volal Larkin od dřezu. Ruce měl od mydlin a vůbec ho to netěšilo. „Pro změnu zas jednou předpadnout je!“

„Chcete zaútočit na Lilith?“ podivila se Moira, stojící u myčky. „Dneska?“

„Neřekla jsem předpadnout, uklidni se. Na to jsou ve velké přesile. A místní lidi by asi neocenili krveprolití za bílého dne. Ale denní světlo je právě to podstatné.“

„Zajet jižně od Chiarrai, obhlédnout útesy a jeskyně, dokud svítí slunce,“ dodal tišeji Hoyt.

„To je ono. Oni nebudou moci vylézt a zabránit nám v obhlídce. Taky je to dobré jako následná akce po včerejším vítězství.“

„Psychologická válka,“ přikývla Glenna, „tomurozumím.“

„Ano,“ souhlasila Blair, „a třeba se nám podaří něco zjistit. Zmapujeme si terén, různé únikové cesty a hlavně jim dáme vědět, že jsme tam byli.“

„Nebo se nám podaří nějaké vylákat ven. Případně zajdeme dost daleko dovnitř a trochu je pocucháme. Oheň,“ napadlo ještě Larkina, „Zkusmenajítzpůsob, jak ty jeskyně podpálit.“

„To vůbec není špatný nápad,“ zamyslel se Blair, „Tamrcha si to jen zaslouží. Připravíme se na to a vezmeme si dost zbraní. Ale musíme být opatrní a nenápadní. Nechceme, aby nějaký turista zavolal poldy a my jim museli vysvětlovat, na co potřebujeme dodávku plnou zbraní, že?“

„Oheň nech na nás dva s Glennou,“ řekl Hoyt a vstal.

„Jak to?“

Glennamístoodpovědinaáhla paži a v nastavené dlanise jí objevil malý plamen.

„Slušné,“ ohodnotila Blair.

„A co Cian?“ ozvala se Moira. „Ten teď nemůže opustit dům.“

„Takhotady necháme,“ reagovala Blair věčně, „Larkine, jestli už to máš hotové, pojď mi pomoci naložit zbraně.“

„A my vezmeme pár věcí z věže. Mohly by se hodit.“ Glenna se dotkla ruky svého muže. „Hoyte?“

„Nemůžeme ho tu nechat a neříct mu, k čemu se chystáme.“

„Hodláš snad budít vampýra v tuhle denní dobu?“ Blair pokrčila rameny. „Tak jen do toho.“

Cian nesnášel, když ho někdo přes den rušil v odpočinku. Předpokládal, že zamčené dveře ložnice stačí, aby to všichni pochopili. Ale ty nikdy nemohly zastavit jeho bra-

tra. A tak se posadil na posteli a v přítmí vyslechl, co mají ostatní v plánu.

„Jestli to dobře chápu, ty mě budíš jen proto, abys mi řekl, že se chystáte do Kerry okukovat jeskyně...“

„Nechtěli jsme, abys našel prázdný dům, až vstaneš.“

„Pro mě splněný sen,“ ušklíbl se Cian. „To ta včerejší řezba naší lovkyni nestačila?“

„Je dobrá strategie zase se tam podívat.“

„Když jsme tam byli naposled, moc dobře to nedopadlo, že?“

Hoyt chvíle mlčel a vzpomínal na to, jak ztratili Kinga.

„Ani tehdy, o staletí dřív, to nebylo nic pěkného. Tehdy ses odtamtud sotva odplazila a já jsem spadl z útesu. Nerad na to vzpomínám.“

„To bylo něco docela jiného, a ty to dobře víš. Teď jedeme za světla a ona nás nečeká. Ty s námi ale za dne nemůžeš.“

„Snad nemyslíš, že mě to mrzí? Jako bych neměl dost jiné práce. Třebamaily a telefonáty, abych setaky postaral o svůj byznys, coted' zanedbávám. Takžemůžu rovnou začít, když už jsi mě probudil. A těším se, až se dům na chvíli zbaví pěti hlučných nájemníků.“

Cian vstal, přešel ke stolu a napsal něco na lístek. „Když už tam budete, potřeboval bych něco zařídit. Tady je adresa řezníka v Ennis, který vám prodá krev. Prasečí krev,“ dodal s pousmáním a podal bratrovi lístek s adresou. „Zavolám mu, aby o vás věděl. Splacením si nedělej starosti, mám u něj otevřený účet.“

Hoyt si všiml, že i Cianův rukopis se za ta staletí výrazně změnil. Tolik toho bylo jiného. „A nediví se, proč...“

„Pokud se diví, je lepší se na to neptat. Ale za pár euro navíc to jistě rád udělá. To jsou peníze, kterými se tady teď platí,“ zdůraznil.

„Aye, Glenna mi to vysvětlila. Vrátime se do setmění.“

„Tobych vám radil,“ utrousil Cian, než Hoyt odešel z pokoje.

* * *

Venku Blair hodila do plastového kóby asi tučet dřevěných kolíků. Meče a sekyry ležely v dodávce, všechno kouzelné zápalné varianty. Bylo by sice zajímavé takový náklad vysvětlovat, kdyby je někdo zastavil, do upířího doupěte ale hodlala jet jedinež po zuby ozbrožená.

„Kdo řídí?“ zeptala se Glenny.

„Já už cestu znám.“

Blair potlačila chuť sedět u kormidla a posadila se dozadu za Glenu, zatímco ostatní nastupovali. „Takže, Hoyte, ty už jsi v těch jeskyních někdy byl? Mám dojem, že se moc nezměnily ani za tisíc let.“

„Mnohokrát. Ale dnes je to tam jiné.“

„Byli jsme tam oba,“ dodala Glenna. „Když jsme se tam kouzlem přenesli ještě před odletem z New Yorku. Dost silný zážitek.“

„Tak mi je popište.“

Blair naslouchala vyprávění a v duchu si vytvářela mapu s význačnými body a důležitými cestami.

Představovala si, co Glenna popisovala: labyrint chodeb a tunelů, kamenné sály zatarasené silnými dveřmi a lidská těla, odhozená jako odpadky. Pak lidi v klecích, jako by šlo o zvířata, a všechny ty zvuky k tomu – pláč, kvílení a nevslyšené modlitby.

„Luxusní upíří bejvák,“ zamumlala po chvíli. „Kolik je tam vchodů?“

„Těžko říct. Za mých časů byly útesy plné menších jeskyní. Do některé vlezlo sotva dítě, jinde se postavil dospělý člověk. Teď je tam víc tunelů.“

„Takže to nejspíš nechala prokopat. Měla dost času na to, aby si to vylepšila.“

„Kdybychom jetam dokázal zavřít...“, napadlo Larkina, ale Moira ho polekaně chytila za ruku.

„Uvnitř jsou přece i lidé. Zavření v klecích jako zvířata, nebo už mrtví, bez nároku na důstojný pohřeb.“

Larkin položil svou ruku na její a odmlčel se.

„Ty ven nedostaneme,“ dodala Blair místoněho. „Ikdyby se tam někdo z nás odvážil vběhnout, byla by to sebevražda. Zemřeli by i oni i my. S jejich záchranou se nedá počítat, bohužel.“

„Cokouzlo?“ navrhla Moira. „Něčím netvory svázat nebo oslepit, aspoň než ty lidi osvobodíme.“

„Už jsme ji jednou zkoušeli oslepit,“ ozvala se Glenna amrklasena Moiru ve zpětném zrcátku. „Nepodařilo se. Co magický přenos?“ zeptala se Hoyta. „Bylo by možné transportovat lidi?“

„Nikdy jsem to nezkoušel. Je to riziko...“

„Jinak ale zemřou. Jako mnozí jiní.“ Moira se posunula kupředu a chytila Hoyta za rameno. „Co je větší riziko než smrt?“

„Mohli bychom jim ublížit. A používat kouzlo, které by ublížilo...“

„Anebo je zachránilo. Kterou možnost by si podle tebe vybrali? A máme vůbec jinou volbu?“

„Něco na tom je,“ ozvala se Blair. „Kdyby se podařilo zachránit aspoň jednoho, stojí za to pokus. A Lilith bychom tím navíc ušetřili slušnou ránu. Co je na to potřeba?“

„Musíš rozhodně vidět to, co chceš přesunout z místa na místo,“ vysvětloval Hoyt. „A je nutné u toho být co nejbliž. Tady nás dělí skalní stěna, takže neuvídíme nic.“

„Možná ne,“ řekla Glenna. „Pojď metoprobrat, třeba něco vymyslíme.“

Zatímco se dohadovali, Blair se zadívala z okna. Takový pěkný den, napadlo ji. Slunce ozařovalo krásnou zelenou krajinu smírnými kopcí a loukami, na nichž se pásly dobytek. Brzy se jistě objeví turisté, aby využili příjemného počasí po včerejším dešti. Rozjedou se na nákupy do města, budou obdivovat útesy v Mohru a fotografovat kamenné stavby v Burren.

Kdysi dávno dělala Blair to samé.

„Tak co, vypadá bájná zem Geall nějak takhle?“

„Vlastně docela ano,“ odpověděl Larkin. „Jetotupodobné jako u nás doma. Teda kromě všech těch silnic, aut a domů, ale krajina je stejná, ano.“

„A co tam doma vlastně děláte?“

„Jako proč?“

„No, každý se přece musí něčím živit, ne?“

„A tak. No, pracujeme na poli, samozřejmě, taky máme koně, moc dobré koně – chováme je na prodej. Ted' jsem otce nechal na holičkách, asi z toho nemá velkou radost...“

„Snad to pochopí, až se dozví, že jsi zachraňoval svět, ne?“ Mělo mě napadnout, že pracuje rukama, uvažovala Blair. Působil jako člověk, který tráví většinu času venku, díky těm sluncem zesvětleným pramenům vlasů a zlatému opálení...

Ale ne, jen se zas uklidněte, hormony, zlobila se sama na sebe. Je to přece jen další člen týmu. Je dobré poznat co nejlépe člověka, který stojí po tvém boku, ale už není rozumné začít po něm toužit.

„Takže jsi farmář.“

„V podstatě ano.“

„A kde se farmář naučil zacházet s mečem jako ty?“

„No...“ Natočil se, aby na ni lépe viděl, ale na chvíli ztratil řeč. Mělatakrásné, hluboké modré oči. „Pořádámeturnaje. Jako hry, chápeš? Rád se jich účastním a rád vyhrávám.“

To si taky uměla představit. Asi trochu po vzoru Hollywoodu, ale uměla. „To já taky, ráda vyhrávám.“

„A hry máš taky ráda?“

V té otázce jasně zazněl škádlivě smyslný podtext. Musela by být hloupá, kdyby si toho nevšimla. Nebo kdyby nevníkala jiskření mezi nimi.

„Zas tolik ne, ale když hraju, většinou vyhrávám.“

Natáhlsiležerně rukunasedadlozajejími zády. „V některých hrách jsou vítězové dva.“

„Možná, ale když se bojuje, není na hrátky čas.“

„Nemyslíš, že hry skutečný boj vyvažují? Ty naše turnaje vlastně slouží jako příprava na skutečný boj. V Geallu je hodně mužů, ale i žen, kteří se umějí ohánět mečem a kopím. Jestli je pravda, že se válka přenesla tam, čeká na nás slušné vojsko.“

„Budeme ho potřebovat.“

„A co děláš ty? Glenna říkala, že tu i ženy musejí pracovat, aby se uživily, nebo to většinou dělají. Dostáváš za lov upírů zapláceno?“

„Ne.“ Nedotýkal se jí, a tak by nemohla tvrdit, že to na ni zkouší, přesto se jí to zdálo jasné. „Takhle to nefunguje. Máme nějaké rodinné finance, ne příliš, ale stačí to. Taky vlastně máme pár hospod v Chicagu, New Yorku, Bostonu a tak.“

„Hospody? Dobrou hospodu mám rád.“

„Kdo ne? Někdy tam pomáhám jako servírka a občas se živím jako osobní trenér.“

Larkin povytáhl obočí. „Jako bojový trenér?“

„To zrovna ne. Jde spíš o cvičení pro zdraví a krásu. Pomáhám lidem udržet se v kondici, zhubnout, posilovat a tak podobně. Tahle pracemi dává víc svobody. Můžu načas odjet, když je potřeba.“

Blair se zadívala na Moiru, ale ta zasněně vyhlížela oknem ven. Hoyts Glennou na předním sedadle stále probírali kouzla. Blair se tedy k Larkinovi naklonila blíž.

„Hele, ti dva holoubci možná přenosné kouzlo zvládnou, možná ne. Pokud ne, budeš muset nějak zvládnout svoji sestřenku.“

„Já Moiru neovládám.“

„Ale trochu ano. Pokud dostaneme šanci dostat se do jeskyně, pár jich sejmout, nebo to tam zapálit, musíme to zkusit.“

Drželi hlavy u sebe a mluvili šeptem. „A co lidi uvnitř? Chceš je taky zabít nebo upálit zaživa? To ona nedovolí. Ani já.“

„A víš, jakým utrpením teď procházejí?“

„Za to nemůžeme.“

„Žijí v klecích a jsou mučeni.“ Dívala se mu upřeně do očí. „Musejí se dívat, jak vytahují a vraždí někoho dalšího. Možná už zešileli hrůzou z představy, že jsou na radě, možná dokonce doufají, že konec přijde co nejrychleji.“

Larkin se náhle tvářil smrtelně vážně. „Já vím, čeho jsou démoni schopní.“

„Nebo si jen myslíš, že víš. Někdy jim nevysají všechnu krev napoprvé. Někdy je nezabijí ani podruhé, jen je strčí zpátky do klece v bolestech. Je to palčivá bolest po kousnutí, pálí tě maso i kosti a neustále ti to připomíná příští smrtelné kousnutí.“

„Jak to víš ty?“

Blair k němu natočila zápěstí, kde měla zhojenou jizvu. „Bylo mi osmnáct, něco mě rozčílilo a nedávala jsem pozor. Čekala jsem na hřbitově v Bostonu, jestli jeden z nich vstane z hrobu. Chodila jsem s tím klukem do školy, byla na jeho pohřbu a slyšela jen klepy o tom, že ho přeměnili. Ale potřebovala jsem to vědět s jistotou.“

„A on ti udělal tohle?“ Larkin po jizvě přešel prstem.

„Měl pomocníky. Nováček mezi upíry by to sám sotva zvládl. Ale přišel s nimi i ten, co ho přeměnil. Mnohem starší, zkušenější a silnější. Udělala jsem pár chyb, kdežto on ne.“

„Proč jsi tam šla sama?“

„Vždycky je lovím sama, Ale v tomhle případě jsem asi někomu chtěla něco dokázat. To už je dnes jedno, prostě jsem nebyla opatrná. Ten starší mě ale nekousl, jen mě držel na zemi, aby ke mně mohl nováček.“

„Počkat. Chceš říct, že takhle to ti, kdo jiné přemění, dělají? Shánějí jim potom...“

„Jídlo?“

„Aye, tak se to dá taky říct, nebo ne?“

Blair byla ráda, že se Larkin snaží pochopit strategii a myšlení nepřitele. „Někdy ano. Jen někdy. Záleží asi na

tom, proč se ten starší rozhodl přeměnit a ne zabít někoho nového. Někdy hledají parťáka pro lov nebo jen potřebují poskoka, který by za ně dělal nepřijemnou práci.“

„Chápu. Takže tě držel, aby seten mladý mohl napít.“ Jak hrozné to muselo být, pomyslel si Larkin. Nemoci se pohnout, být tamsama, tak mladá, možná zraněná, a vidět, jak se k vám blíží někdo známý, kdo vás teď chce zabít.

„Páchl hlínou, jak vylezl z toho hrobu. A měl tak hrozný hlad, že mi ani nešel po krku, ale kousl mě do ruky, co měl blíž. Udělal chybu, protože ta hrozná bolest mě probrala.“

Blair se na chvíli odmlčela. Larkin ji vyhodil z rovnováhy tím, jak se dotkl její jizvy, jako by chtěl utišit starou bolest. Ani se nepamatovala, kdy se jí naposled někdo dotkl pro útěchu.

„V každém případě se mi podařilo chytit se rukou kříže, co nosím na krku, a vrazit ho do oka tomu, co mě držel. Bože, ten řval. A ten, co mi sál krev, se tak zabral do jídla, že jsem ho snadno odrovnala. Pak už jsem je oba zvládla jedna dvě.“

„Byla jsi ještě mladá holka...“

„Byla jsem lovkyně upírů a nedala jsem si pozor.“ Zadívala se na Larkina tak, aby pochopil, že ani útěcha a soucit nesmějí zastínit jasný úsudek a strategické myšlení. „Kdyby se mi zakousl do hrdla, bylo by nejspíš po mně, a dnes bychom tu takhle neseděli. Ale dobře si pamatuju, co jsem cítila, když se ke mně plížil, ještě v tom pěkném černém obleku, co mu maminka dala do rakve. A vím, co cítí ti lidé v jeskyních, nebo aspoň zčásti. Pokud je nedokážeme zachránit, je smrt milosrdnější než to, co by je čekalo.“

Larkin jí sevřel rukou zápěstí, až jizvu zakryl docela, a jemnost toho doteku Blair opět překvapila. „Tys toho kluka milovala?“

„Ano. Nebo aspoň tak, jak to v osmnácti jde.“ Málem by na to zapomněla, na ten hrozný smutek, jaký spolu s bolestí cítila. „A mohla jsem pro něj udělat jen to, že ho rychle zabiju spolu s tím, kdo ho přeměnil.“

„Tohle tě muselo stát mnohem víc než jen bolest a pálení.“
Larkin zvedl Blairinu ruku a políbil jí zápěstí.

Málem už zapoměla i na to, jaké je, když vám někdo porozumí. „Možná, ale pochopila jsem něco důležitého. Každého prostě nelze zachránit.“

„Velmi krutá lekce. A nemyslíš, že i když to nejde, neměli bychom se aspoň snažit?“

„Takhle mluví jen amatéři. Tohle není hra nebo soutěž. Když tě někdo přemůže, je prostě po tobě.“

„No, Cian tady není, aby se vložil do diskuze, ale ty bys snad chtěla žít věčně?“

Blair se krátce zasmála. „Tak to kruci ani náhodou.“

Po útesech nad mořskou hladinou se procházeli i další lidé, třebaže jich nebylo tolik, jak Blair čekala. Byl odtamtud opravdu skvostný výhled, ale jistě existovala v okolí podobná, lépe přístupná místa.

Zaparkovali a vzal si jen tolik zbraní, kolik dokázal dobře poschovávat. Někdo si sice mohl všimnout pochvy s mečem pod Blairiným dlouhým koženým kabátem, ale musel by mít oči jako rys.

Blair se rozhlédla po okolí a přístupové cestě, podél níž parkovala auta. Starší pár právě vyšplhal ke kamennému stolci pod jedním z útesů a kochal se vyhlídkou, aniž tušil, jaké noční můry se odehrávají kdesi pod ním.

„Fajn, takže musíme slézt o kus níž po skále. Asi se trochu namočíme,“ usoudila při pohledu z cesty na rozeklané útesy a zpěněný příboj pod nimi. Zadívala se na ostatní. „Zvládnete to?“

Larkin se místo odpovědi skulil ze skály, než na něj stihla křiknout, ať počká, a hbitě lezl průrvou dolů. Neproměnil se sice v ještěrku, ale lezl po skále stejně svižně a beze strachu. Blair mu v duchu přičetla další body.

„Dobrá. Moiro, teď ty, hezky pomalu. Kdybys náhodou uklouzla, bratránek tě snad chytí.“ Moira se pustila stejnou cestou dolů a Blair pohlédla na Glennu.

„Nikdy jsem poskalách nelezla,“ zamumlala Glenna. „Doteď jsem k tomu neměla důvod. Ale jednou je holt vždycky poprvé.“

„To zvládneš.“ Blair se dívala, jak to Moire jde, a potěšilo ji, že je skoro stejně šikovná jako Larkin. „Není to tak hluboké. Kdybys náhodou spadla, nezabiješ se.“

Raději nedodala, že by si polámala kosti. To ale bylo všem jasné. Glenna začala slézat dolů spolu s Hoytem a Blair šla hned za nimi.

Cestou zjistila, že je ve skále dost dobrých úchyťů, tedy pokud se nebojíte o manikúru. Nedbala na vodní poprašek a snažila se slézt co nejrychleji. Těsně před doskokem ji v pase zachytily silné paže.

„Díky,“ řekla Larkinovi, „ale to nebylo třeba.“

„Smečem je to trochu těžší,“ prohodil a zadíval se vzhůru na cestu, „ale docela legrace.“

„Tak popojedem. Nejspíš tam mají strážce. Možná i nějaké vycvičené lidi.“

„Mimo klece jsme nikoho neviděli,“ řekla Glenna, „tedy v tu chvíli, když jsme se tam dívali.“

„Teď jsme zde opravdu na živo, tak musíme dávat pozor. Hoyte, veď nás, znáš to tu nejlíp.“

„Je to tu ale jiné než dřív.“ Hoyt znovu pocítil starý stesk a smutek. „Příroda i lidi se hodně změnili. Cesta tu nebyla, ani ta ochranná stěna nebo maják...“

Když zvedl hlavu, uviděl své někdejší útesy a plošinu, kde si zachránil život před pádem do moře potom, co bojoval spřeměněným Cianem. Natěchto útesech kdysistál a přivoloval bouři tak lehce, jako by k sobě volal věrného psa.

Hodně se změnilo, to nemohl popřít, a přesto to stále bylo jeho místo. Teď procházel mezi skalisky, přelézal je

a občas ucítil studenou vodní spršku. „Tady by měla být jeskyně. Ale není tu nic...“

Sehnul se a položil dlaň na kámen pod nohama. „Tohle není skutečnost. Je to falešné...“

„Možná jsme zabloudili,“ ozvala se Blair.

„Moment.“ Glenna přešla dopředu a položila dlaně vedle Hoytových. „Bariéra!“

„Přičarovaná,“ souhlasil Hoyt, „vypadá to jako kámen a půda, ale je to jen iluze.“

„Můžete to odstranit?“ ptal se Larkin a zkusmo bouchl pěstí do kamene.

„Zadržte.“ Blair se zamračila a prohrábla si zvlhlé vlasy. „Jestli dokážete tohle, možná umímnohem víc.“ Sama také na stěnu zatlačila. „Tohle je zatraceně chytré. Nikdo se nedostane dovnitř ani ven, pokud si to Lilith nebude přát.“

„Takže zas odejdeme?“ zlobil se Larkin.

„To jsem neřekla.“

„Jsou tu i jiné vchody a okna ve stěnách. Tedy byly,“ dodal Hoyt. „Tohle je ale mocné kouzlo.“

„A nikdo se nedívá, ani neptá, co se tu děje, ani lidi, co tu žijí a často sem chodí,“ přikývla Blair. „Mazané. Chtěla mít prostě soukromí. Ale my ji přece jen rozčílíme.“

Dala si ruce v bok a rozhlédla se. „Hej, Hoyte, dokázali byste s Glennou vyrýt vzkaz třeba tady do toho balvanu?“

„Jasně.“

„A jaký?“ zeptala se Glenna.

„Moment, musím vymyslet něco originálnějšího než ‚Trhni si, mrcho‘.“

„Boj se,“ zašeptala Moira a Blair přikývla.

„Skvělé. Stručné a výstižné. A taky trochu drzé. Postarejte se o to, ano? A pak se pustíme do dalšího úkolu.“

„Jakého?“ Larkin rozčileně kopl do skály. „Není nic důraznějšího, než tohle kouzlo zlomit.“

„Jistě, ale teď o nás možná vůbec neví a měli bychom toho využít.“ Blair zaslechla cosi jako menší výbuch a otočila se.

Veskalisku uviděla dohloubky vyrytý nápis BOJSE! A pod ním ještě obrázek ženy podobné Lilith s kulem v srdci.

„No to se povedlo! Paráda.“

„Jenom taková ozdůbka,“ usmála se Glenna a oprášila si dlaně. „Trochu kreslím a nemohla jsem si to odpustit.“

„A co potřebujete na to přenosové kouzlo?“

Teď si Glenna dlouze povzdechla. „Čas, prostor, soustředění a zatraceně hodně štěstí.“

„Ale tady to zkoušet nebudeme,“ zavrtěl hlavou Hoyt. „Jeskyňě jsou její, moje zas útesy nahoře. I když uběhlo hodně času, tohle pořád platí. Budeme pracovat nahoře.“ Obrátil se ke Glenně. „Ale musíme je vidět. Nepřenesesh nic, na co bys neviděla. Nejspíš nás pak i ucítí a pokusí se nás nějak zastavit.“

„Možná ne hned. Jelikož teď nebudeme hledat ji, ale ty lidi, nemusí si hned všimnout, co děláme, a tak získáme víc času. Ale Hoyt má pravdu, na útesech to půjde líp,“ dodala. „A pokud chceme někoho dostat ven, stejně nesem, na tohle místo.“

„To je fakt.“ Možná se jim nepodaří odnést si z výletu slušné informace o terénu a nepříteli, přesto by nemuseli odejít s prázdnou. „A co s nimi, jestli se to podaří?“

„Pak je dostaneme do bezpečí,“ řekla Glenna a zvedla paže. „Ale pěkně krok za krokem.“

„Pokusím se vám pomoci,“ dodala Moira. „Nemám vsobě tolik kouzla, ale můžu to zkusit.“

„I menší podpora se hodí,“ přikývla Glenna.

„Dobře, vy tři tedy jděte nahoru, a my s Larkinem radši zůstaneme tady. Pro všechny případy. Cokoli se odsud vynoří, musí být prostě člověk. O to se postaráme.“

„To ale může chvíli trvat,“ upozornila Glenna.

Blair se zadívala na oblohu. „Světlo vydrží ještě dost dlouho.“

Počkala, až se ostatní octnou z doslechu, a obrátila se k Larkinovi. „Ale my dovnitř nepůjdeme. Jestli se tím kouz-

lem podaří otevřít tuhle jeskyni, nemůžeme tam. Myslím to vážně,“ zdůraznila a dloubla ho do paže. „Je na tobě vidět, co si myslíš.“

„Jo? A co teda?“

„Že tam vlítneš, popadneš pár holek v nesnázích a vrátíš se jako hrdina.“

„S tím hrdinou se pleteš, o to mi opravdu nejde. Ale když má hezká holka potíže, je těžké odolat.“

„Tak odlávej. Jeskyni neznáš, nevíš, kde drží zajatce, nevíš, kolik jich tam je a jaké mají schopnosti. Hele, neříkám, že bych tam taky nechtěla zajít, pokud se to otevře, nadělat trochu škody, případně někoho zachránit. Ale nikdy bychom se nedostali ven živí a odnesli by to nejspíš všichni ostatní.“

„Máme přece meče, co Hoyt s Glennou upravili – ohnivě meče.“

Blair odevzdaně trhla rameny. Bylo tak těžké vysvětlovat někomu základní strategii. „A několik bychom jich asi dostali, jistě. Jenže pak by dostali oni nás i s těmi meči.“

„Já vím, že co říkáš, dává smysl. Jen je těžké stát a nedělat nic.“

„Pokud ti tři nahoře kouzlo zvládnou, budeme mít práce dost. A ty jsi pro náš boj příliš důležitý, abychom o tebe přišli při pokusu o nemožné.“

„Ó, kompliment. Ty z tvých úst člověk často neslyší.“ Larkin se zazubil, když Blair dostala další zásah mořské spršky. „Nepůjdu dovnitř. Dávám ti svoje slovo.“ Podal jí ruku, a když ji přijala, zlehka ji stiskl. „Ale to nám nebrání pustit jim tam trochu ohně, jestli tahle zatracená skála povolí, že ne? Dobrá tečka na závěr.“

„Asi ano, ale radši se moc nerozdováděj, Larkine.“

„Už jsem se tak narodil. Co má taky chlap jiného dělat?“

Otočil se ke skále, opřel se o jeden vlhký výčnělek a nechalseomývat dozvuky příboje. Vypadal přitom stejně uvolněně, jako by seděl v salonu u krbu.

„Když teda máme čas, pověz mi, kdy a jak ses dověděla, že z tebe bude lovkyně upírů.“

„Chceš slyšet mou životní story? Tady a teď?“

Pokrčil rameny. „Aspoň nám líp uteče čekání. A přiznám se, že jsem zvědavý. Než jsem opustil Geall, ničemu tady z toho jsem nevěřil, považoval jsem to za báchorky. A teď...“ Zamyšleně pohlédl na skalní stěnu. „Co si s tím vším má chlap počít?“ zopakoval.

Musela mu dát za pravdu. Postavila se tedy vedle něj, ale tak, aby měla pod kontrolou druhou část kamenné stěny. „To mi byly čtyři roky.“

„Tak maličká jsi pochopila, že existují takhle temné a kruté věci? Že příšery nejsou jen výplod dětské fantazie?“

„U nás v rodině to bylo trochu jinak. Myslela jsem si, že bratr budem mít hledač, až záviděla jsem mu. To je asi přirozené, sourozenecká rivalita...“ Strčila ruce do kaps kabátu a pohrávala si s lahví svěcené vody, co s sebou vzala. „Bylo mu asi šest a půl a otec s ním začal cvičit. Jen takové základy: kotouly, základní chvaty a jednoduché zbraně. Tehdy bylo doma dost dusno, protože manželství mých rodičů se rozpadalo.“

„Proč?“

„To se stává.“ Možná bylo v jeho zemi opravdu všechno pohádkové a lidi se milovali navěky. „Když manželé nejsou spokojení a city vyprchají. Navíc matka měla takového života dost. Toužila po normálním vztahu a udělala chybu, když se provdala za někoho, kdo jí ho nemohl nabídnout. A tak vyvolávala hádky a otec se jí snažil ignorovat a raději trénoval s bráškou.“

Což znamenalo, že Blair si v podstatě nikdo nevěšmal. Ubohé děcko.

„A tak jsem za nimi pořád chodila, otravovala otce, aby mě taky učil, nebo zkoušela cviky, co jsem je viděla dělat.“

„Můj mladší bráška za mnou v dětství taky chodil jako stín. Tohle je asi stejné v každém světě.“

„A obtěžovalo tě to?“

„No, někdy jsem se z něj mohl zbláznit, a jindy zas v pohodě. Buď jsem si s něj dělal legraci, anebo jsem byl docela rád, že ho mám s sebou.“

„Jako u mě a bráchy. No a pak byli jednoho dne zase v tělocvičně – teda v místnosti, kde by většina normálních rodin měla obývací.“ To by ale museli být normální rodina. „Mytammělinařadí jakokoně, bradla, kruhy, činky a jednu stěnu celou ze zrcadel.“

Náhle to opět uviděla, jako by tam stála. Bratra s otcem jako odraz v zrcadle a sama sebe stranou, schovanou a osamělou.

„Ani nevěděli, že je pozoruju, a otec zrovna huboval brášku, že nedokáže správně zopakovat určitou sadu pohybů. V podstatě kotoul vzad a pak hod oštěpem na terč. Mick – teda brácha – to pořád nechápal a nešlo mu to a otec se ho to zatvrzele snažil naučit. Mick se nakonec rozčilil a hodil oštěpem přes místnost.“

A ten se jí málem otřel o prsty, jako by byl určen pro její malou ruku.

„Ten jednoduchý oštěp se ke mně dokutálel a já jsem věděla, že umím, co otec bráchu učil. Jen jsem mu to chtěla ukázat, toužila jsem, aby si mě všiml. A tak jsem to udělala. Křikla jsem: ‚Hele, tati, koukej,‘ a pak udělala přesně to, co celou dobu nacvičovali, a v rytmu, který Mick nějak nemohl pochopit.“

Blair na moment zavřela oči, jak si tu chvíli vybavila a na chvíli jako by se svět zastavil a ona byla to jediné, co se v něm na pár vteřin pohybuje.

„A dokonce jsem se trefila do černého. Sice spíš náhodou, ale trefila. Měla jsem takovou radost, no, jak malá holka. Mick vytréštil oči a pak... pak se tak zvláštně pousmál. Tehdy jsem tomu nerozuměla, myslela jsem si, že ho ten můj kousek jen pobavil, protože si většinu času vedl docela dobře. Otec ale neříkal nic, několik dlouhých vteřin,

co se zdály jako věčnost, až jsem se lekla, že na mě začne křičet.“

„Za to, že se ti něco povedlo?“

„Že se tam pletu. Ale ne křičet, on málokdy zvyšoval hlas – kontroloval se. Spíš mě napadlo, že mě pošle nahoru za matkou, aby se mě zbavil. Ale neudělal to. Poslal pryč Micka a zůstali jsme tam jen my dva. Já a táta – a on na mě civěl.“

„Musel na tebe být přece děsně pyšný...“

„Krucí, ne!“ Posmutněle se usmála. „Byl zklamáný. Cítil zklamání, že to jsem já a ne brácha Mick. Teď se musel věnovat mně.“

„Ale přece...“ Larkin se zarazil, když se otočila a upřela na něho oči. „Promiň. Je mi líto, že tě jeho chování takhle zraňovalo.“

„Člověk těžko změní, co je dané.“ Jen další tvrdá lekce. „A tak začal trénovat mě a Mick mohl hrát baseball. To byl ten jeho úsměv, radost a úleva. Mick nikdy nestál o to, co se mu otec snažil vnutit. Byl spíš po mamince. A ta si ho s sebou taky odvedla, když se s tátou rozvedli. Já jsem zůstala s ním. A taky jsem měla, co jsem chtěla. Víceméně.“

Blair mírně ztuhla, když ji vzal Larkin kolem ramen, a nepustil ji, ani když se pokusila odtáhnout. „Tvého bráchu ani otce neznám, ale vím jistě, že jsem tady teď radši s tebou než s nimi, protože umíš bojovat jako anděl pomsty. A taky krásně voníš.“

Překvapil ji tak, že se rozesmála, docela upřímně rozesmála a v jeho objetí se na chvíli uvolnila.

3

Nahoře na útesech byl zatím utvořen magický kruh. Silnicí projelo sem tam nějaké auto, ale až na špici hlavního útesu se nikdo z turistů nevydal. Hoyt si pomyslel, že při nich nejspíš stojí i bohové.

„Báječnějasnýden,“ prohodila Moira a pohlédla na nebe.
„Nikde ani mráček.“

„Ano, je dokonce vidět až na druhou stranu ke GAILLIMH.“

„Do Galway.“ Glenna se snažila sebrat všechnu odvalu.
„Tam jsem se vždycky chtěla podívat. Projít se u zálivu a nakupovat na Shop Street.“

„Však si tam zajedeme,“ řekl Hoyt a vzal ji za ruku. „Po Samhainu. Teď se pokusíme o něco jiného. Jsi si jistá tím místem, kam je zkusíme přemístit?“

Glenna přikývla. „Snad ano.“ Podala ruku Moirě. „Soustřed' se a opakuj ta slova s námi.“

První příval energie ucítila z Hoyta a podobal se tiché bouři. Glenna se pro ni natáhla a vzala Moiru s sebou.

„V tuto hodinu a v tento den, voláme na pomoc hlas ten, který nám v těžké chvíli sílu zraku dá, bohyně vyslyš nás, ó matko má.“

„Morrigan, panínaše,“ promluvil Hoyt, „ukaž nám ty, kdo jsou drženi v podzemí proti své vůli. Pomoz nám najít, co bylo ztraceno.“

„Oslep bestii, krve bylo dost,“ pokračovala Glenna a snažila se soustředit, když kolem nich vzduch zavířil, „a nenech trpět nevinnost.“

„Bohyně matko,“ spustili pak všichni společně, „spojili jsme síly, aby světlo do tmy zas vpustily, spolu s námi ty dole braň, jak říkáme, tak se staň.“

Náhle pluli tmou a cítili vlhký, zapáchající vzduch. Pak zahlédli první mihotavé světlo a nějaké stíny a nakonec se ozval pláč, tak ryze lidský, sténání, kvílení a také drmolení napůl šílených, co už ani plakat nemohli.

Uviděli tři řady klecí ve čtyřech patrech nad sebou a v nich natěsnané lidi, ozářené nepřijemným zeleným světlem. Spatřili zoufalé či běsnící tváře a na podlaze louže krve. Právě v tu chvíli přistoupil vampýr k jedné kleci, otevřel ji a vytáhl ven ženu. Zvuk, který ze sebe vydala, bylo jen jakési tiiché kvílení. Její oči se zdály dávno mrtvé.

„Lora se nudí,“ prohodil démon a vlekl ženu za vlasy po špinavé podlaze. „Touží si s něčím pohrát.“

Do mříží jedné z dalších klecí začal bušit muž. „Bastardi! Vy bastardi!“ křičel přitom.

Glenně stekla po tváři ledová slza.

„Hoyte.“

„Zkusím to. Třebatoho, cokřičí. Je ještě silný, třeba nám to pomůže. Soustřeďte se na něj, jako byste neviděly nic jiného.“

Glenna ke kouzlu potřebovala slova, stejně jako dar vidění, a tak začala odříkávat zaklínadlo. Moirasevzápětí přidala a země pod nimi se rozechvěla.

Larkin si prozpěvoval cosi o tmavooké dívce z Dary. Blair to nevadilo. Měl hezký, jasný hlas, takový, co se někdy ozve v hospodě, nebo když si muž prozpěvuje při procházce na louce. Zvuk moře, ta píseň a hřejivé slunce ji uklidňovaly.

Společnost na takové akci pro ni ale bylo něco nového. Obvykle vyrážela na lov sama.

„Nemáš u sebe takovou tu věcičku, do které se vejde muzika?“

„Ne, bohužel, ale nejspíš si brzo koupím Oakley Thumps sezabudovanou MP3. To jsou sluneční brýle,“ naznačila, že si je nasazuje, a napadlo ji, že by Larkinovi zatraceně slušely. „A ty by tu hrající věc měly taky.“

„Tady už si můžeš i obléct hudbu,“ rozzářil se. „To jsou vážně zázraky.“

„Nevím, jestli zázraky, spíš spousta technologie, ale tu MP3 jsem vzít mohla.“ Aspoň by nemusela tolik konverzovat a vyprávět historky ze života.

Byla z toho přece jen trochu nervózní.

„To nic. Taky bych tu měl rád svoji rourku.“

„Rourku? Ty kouříš dýmku?“ podivila se, protože si ho s ní neuměla představit.

„Kouřím? Ach ne,“ zasmál se, pak si dal ruce k ústům a zahýbal prsty. „Myslel jsem píštalu. Občas na ni hraju.“

„Ach tak.“ Jeho oči měly v tu chvíli barvu medu. Možná by mu sluneční brýle slušely, ale taky by byla škoda tyhle oči zakrývat. „Už chápu.“

„Ty na něco hraješ?“

„Já? Ne. Nikdy jsem neměla čas se to naučit. Teda jestli nepočítáš, žes i občas zabubnuj u nějakého píra.“ Švihla pěstí do vzduchu, aby pochopil.

„No, je pravda, že s mečem to umíš, že až zpívá,“ řekl a plácl ji přátelsky po rameni. „Nikdy jsem nic takového neviděl. Ale tohle by bylo dobré místo pro bitvu...“ Zaťukal prsty na jílec meče. „Moře, skály, jasné slunce. Aye, moc dobré místo.“

„Pokud nestojíš o únikové cesty, toužíš klouzat po mokřích skalách nebo se chceš utopit.“

Věnoval jí skoro soucitný pohled a vzdychl si. „Ty nemáš vůbec smysl pro dramatickou atmosféru. Můžou se vlastně upíři utopit?“

„Ani ne. Oni totiž... Cítils to taky?“ Blair se odrazila od skály, protože se jí země zachvěla pod nohama.

„Ano, možná se prolomí kouzlo, co zavřelo jeskyně.“
Vytáhl meč z pochvy a zadíval se na skalní stěnu. „Třeba se teď ukáže vchod.“

„Ale dovnitř nepůjdeš, dal jsi mi slovo.“

„Já slovo držím.“ V jeho hlase znělo podráždění a rázem se z farmáře s píšťalou změnil v bojovníka. „Ale jestli některý z nich vystrčí hlavu... Vidíš něco? Já bych řekl, že se zatím nic neděje.“

„Ne, nic. Třebatodělátakouzelnickátrojkanahoře. Času na to měli dost.“ Blair držela ruku na kolíku za opaskem a zašla na kraj útesu, jak nejdál se odvážila. „Ale tam nedohlídnu. Nemohl bys tam zalítnout třeba jako jestřáb a zjistit, co se děje?“

„No mohl, jen bych tě tady dole nerad nechal samotnou.“

Blair to trochu rozčlilo, ale řekla: „Stojím tu na slunci, upíři ven nemůžou, a kromě toho jsem zvyklá pracovat sama. Běž pěkně zjistit, co dělá magický tým, ať víme, na čem jsme.“

To zvládnou rychle, pomyslel si Larkin, v podstatě za pár minut jsem zas zpátky. A z výšky navíc uvidím, co se děje na útesu i pod ním zároveň.

A tak Blair podal meč a pomyslel na jestřába. Nejen na jeho tvar a vidění, ale i jeho srdce. Pak jím projelo světlo, jeho paže se začaly měnit v křídla, ústa v zobák, a když z prstů vyrašily pařáty, ucítil krátkou, prudkou bolest.

Potom zakusil svobodu.

Vylétl vzhůru jako zlatý jestřáb, položil se na vzduch a s vítězoslavným křikem zakroužil Blair nad hlavou.

„Páni,“ vydechla a sledovala jeho let v celé majestátní nádheře. Už ho viděla proměnit se víckrát, projelase na něm v podobě koně, a stejně teď znovu užasla.

„Tohle je strašně sexy.“

Země se však nepřestávala chvět, a tak v ruce se věřela Larkinův meč, vytáhla i svůj a s bouřícím mořem za zády sledovala kamennou stěnu útesu.

Vysoko nad ní přelétal dravý pták, který teď rozeznával dole na zemi každé stéblo trávy, nebo okvětní lístek květiny deroucí se na světlo v puklině skal. Viděl silnici podobnou dlouhé stuze a širokou mořskou hladinu.

Pták zatoužil létat a lovit, člověk v něm ho ale přiměl tuto potřebu potlačit.

Teď už zahlédli známou trojicilidí–sestřenku, čarodějku a kouzelníka. Stáli v kruhu na rozechvělé zemi a drželi se za ruce, kolem nich proudilo divoké bílé světlo, tvořící jakýsi tunel stoupající do oblak.

Pak jím začloulal vítr a v něm slyšel jasně jejich hlasy a ucítil teplo, které zdola vycházelo.

Náhle ho ten vítr popadl, jako by také měl pařáty, a mrštil s ním stranou, až jestřáb střemhlav padal dolů.

Blair zaslechla, jak vykřikl, a srdce jí vylétlo do hrdla. Sledovala, jak Larkin zápasí s větrem a jak se mu podařilo znovuroztáhnout křídla. Nakonec pět elegantně dolétl k zemi a přistál u jejích nohou.

Blair na chvíli zahlédla obě podoby, ptačí i lidskou, zároveň, a pak už tam zase stál Larkin, zadýchaný a bledý ve tváři.

„Co to kruci bylo? Co se stalo? Myslela jsem, že se rozplácneš na zemi. A krvácíš z nosu.“

Její hlas zněl přiškraceně, ale Larkin zatřepal hlavou, jako by ji chtěl pročistit, a řekl: „Nic překvapivého.“ Otřel si krev. „Něco se tam děje, něco dost velkého, protože to světlo mě skoro oslepilo. A ten vítr je taky hodně divoký. Nemůžu s jistotou říct, jestli mají nějaké potíže, ale asi bychom tam měli zajít.“

„Dobře.“ Právě mu podávala meč, když se země pohnula mnohem víc. Blair ztratila rovnováhu a padala kupředu. Larkin ji zachytil, ale síla nárazu ho odhodila na nejbližší balvan, a málem oba přepadli do vody.

„Promiň,“ omlouval se, ale kdyby tam nebyl, už by slétla dolů. „Jsi v pořádku?“

„Jen jsem si znova vyrazil dech.“

Pak je oba zalila silnější vlna. „Krucinál, radši dosud vypadneme.“

„Taky myslím. Tak opatrně.“

Chytili jeden druhého kolem pasu a pokoušeli se udržet rovnováhu. Ze skalní stěny začala padat hlína a drobné kamení, což myšlenku na šplhání téměř znemožnilo.

„Já nás nahoru dostanu, stačí, když se mě budeš držet a já...“

Larkin větu nedořekl, protože v tu chvíli se začala chvět a otvírat celá skála.

„Ale ale,“ zamumlal, „copak to tu máme?“

„Kouzlo je zlomeno. Asi přijdou potíže.“

„To doufám.“

„Já docela taky.“

Ale to už vybíhali ven. Svalnatci s meči v rukou.

„Copak můžou...?“

„To nejsou vampýři.“ Blair se rozkročila a uvědomila si, že nestabilní půda bude stejný problém pro ně i pro nepřítel. „Teď bojuj, vysvětlím ti to pak.“

Rozmáchla se a odrazila první ránu. Země se znova zachvěla, a tak toho využila, svalila se, a než opět vyskočila, vytáhla si z opasku kolík.

Zabodla ho útočnickovi do nohy, a když ztratil rovnováhu, zaútočila mečem.

O jednoho míň, pomyslela si, a potlačila lítost. Prudce se otočila, málem znovu upadla, ale stihla odrazit ránu dalšího.

Koutkem oka zahlédla, jak Larkin dostal dva najednou. „Medvědí pracku!“ vykřikla.

„Dobrý nápad.“ Nechal levou ruku narůst a zesílit a za chvíli se oháněl jak tlapou s drápy, tak mečem v druhé ruce.

Drželi se a víc dělat nemohli. V tak úzkém prostoru, kde každý špatný krok mohl znamenat pád dolů, se nedalo nijak manévrovat.